

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Lord Denmor je prečital Loganovo pismo s slovesnim, močnim glasom. Protj koncu so zvenele njegove besede, kakor da je globoko ganjen. In ko je končal, je vladala grobna tišina.

Dane Bun, stari stezosledec, je mrko ždel naslonjen ob svojo puško in je počasi majal glavo. A niso samo njega prijele besede užaljenega indijanskega glavarja. Neizrekljiva bolečina kakor tudi plemeniti ponos, ki sta iz pisma zvenela, sta se Daneta globoko dojmila. Tudi drugim Virgincem, med njimi ostrostrelcem, nastavljalcem pasti in pobijalcem bivolv je prešinila srce slutnja, da tu ne izreka tožbe en sam Indijanec, marveč, da tu vpije po pravičnosti ves indijanski narod, vse ogoljufano, v tla steptano, v lastni deželi ogroženo rdeče ljudstvo, velika celota, ki je z Loganovimi besedami dvignila obtožbo.

Toda tišina ni vladala dolgo. Iz kopice svojeglavih, razcapanih graničar-

jev, ki so stali tam blizu gozdnega roba, je naenkrat zadonelo v globoko molčanje hudobno grohotanje. Posmehovali so se tam nekateri, grohot je zvenel hreščeče in hripavo. Zdelo se je, kakor da se hoče smejalec tam pri gozdu s svojim rezanjem otresti strahu, jeze, srditosti in maščevalnosti. Grohot je bil zasmehljiv in turoben obenem. Može, zbrane na dvorišču, je oblila kurja polt. Marsikateri izmed njih je vedel, česa se hočejo oni grohotajoči se moške ob gozdnem robu rešiti, marsikateri je vedel, kaj ga teži.

Lord Denmor je nejevoljno, da, celó ogorčeno pogledal tja proti gozdu. Tam je stala mogočna postava krepkih prsi, roki kakor dva bata, glava porasla s dolgimi, gostimi, črnimi lasmi. Orjak je bil videti blede, gotovo je bil šele nedavno ranjen, kajti okrog vratu je nosil, umazano bel zavoj.

Tudi ostali belci so se ozrli po dolginu. Že se je zdelo, da mu je to nepri-

Indijanski poglavarji so mirno sedeli pred lordom Denmorom. Ob njegovi levi pa je stal, oprt ob puško, stari stezosledec Dane Bun.

jetno, kajti njegov grohot je utihnil. Samo Indijanci pred lordom Denmorom se niso niti ganili, niti glave niso okrenili. Ko je bil lord Denmor čital Loganovo pismo, so popolnoma vase zlezli vsi trije poglavarji, enako tiste njihove priče, ki so sedele za njimi.

Tako niso videli — kakor tudi nihče izmed belih — kako se je tam iz gruč njihovih rdečih bratov, ki so stali na robu dvorišča, nedaleč od smejočega se dolgina, izmuznila majhna vitka postava, ki je bila popolnoma neindijansko okrašena. Zagonetni fant je izginil neopaženo v gozd, potem pa je za prvimi debli priskakljal tja, odkoder se je prej oglasil grohot. Da, Indijanec je poznal tega dolgina. Tenskvatavah pač ne bo nikoli pozabil obličja tega črnega moža. Ta orjak je bil tisti, ki je streljal na žene in otroke... tam pred bajto obmejnega oštirja... ob oni široki reki... Takrat je Tenskvatavah moral mirno gledati strašne prizore in je nato vpijoč pobegnil in njegov brat ga je pozneje dostikrat zavoljo tega ozmerjal... Toda danes noče pobegniti... ne, danes pa ne... Vročično mu sijejo oči, mrzlično mu utripa srce, ko se za debli pritihotapi... za hrbet onega divjaka. Danes, danes, se je treba maščevati... za umor Loganovega sinčka, malega zlatega sončeca... In maščevati se je tudi treba, ker ga je Tekumseh tolikokrat ozmerjal...

Lord je medtem nadaljeval:

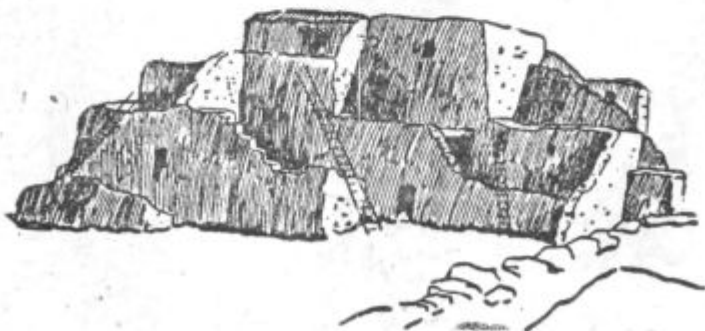
— Imamo tu še drugega Loganovega odposlanca. Upam, da nam hoče poglavaru rodu Kajugov po njem vendarle sporočiti, da želi mir. Kajti če ne zagotovi miru, ga bom zasledoval tja do

onih meja, kjer se pričenja led in sneg. Če pa hoče mir in ga odobrava, bom verjel njegovi besedi brez podpisa... Kje je mladi bojevnik iz rodu Šavanov?

Za tremi indijanskimi glavarji se je izmed prič dvignil Tekumseh in je stopil pred grofa. Dane Bun, ki je stal poleg lorda Denmora, je široko razprl oči: alj ni to tisti mladi fant, ki je takrat v Kentukiju — kakor je pripovedoval Mirko — umoril oba njegova tovariša. Mirko ga je takrat imenoval Tekumseha in to ime si je Dane Bun zapomnil. O Tekumsehu se je tudi govorilo, da je v družbi z Loganom pobil vso morilsko družbo, zbrano pri oštirju Gritjuzu... In na okrvavljeni pšici, ki je visela nad mrliči na bivolji sledi ob modri reki, so nekateri, ki se izpoznajo pri Šavanih, zanesljivo ugotovili, da je Tekumseh tudi tu ubijal. Saj njegov priimek je vendar bil »Leteča pšica«. Mirko, ki je to gotovo najbolje vedel, ni nikoli tajil, da je takrat Tekumseh zasledoval tiste belce... Dane Bun znova zamaže glavo: Spet stoji Tekumseh pred njegovo puško in spet ni moč, da bi se nad njim maščeval. Dane Bun si mrmra v brke: »Tale mladič je zdaj pod mirovno zaščito in jaz sem vesel, da je tako. Dovolj je poteklo krvi...«

Stari stezosledec in lovec, ki nikakor ni bil mehkega srca, je pa vendar bil pravičen in tudi dovolj prebrisan, da je vedel: Tale mladi Šavan je bil pač upravičen storiti razna morilska dejanja, a Dane Bun je dovolj možat, da lahko celo občuduje junaštvo mladega Indijanca, ki hladno prezira smrt.

(Dalje)

V takšnih skupnih naseljih so nekoč bivali in še danes bivajo nekateri indijanski rodovi. Pročudna poslopja, zgrajena iz surove opeke in ilovice, so bila precej neznatna in se mnogo škodovala zdravju indijanskih rodov

Gabriel Scott:

S I V K A

Iznemada se je Mons iztrgal, skočil je kvišku in splezal po jablani navzgor. Kakor puščica je bila Sivka za njim in ko je Mons preskočil na streho, mu je bila Sivka že tik za petami. In zdaj je šlo s hitrostjo vetra. Mons je napravil velikanski skok na leseni skedenj in od ondod spet navzdol na kameniti zid. Po njem se je po trebuhu plazil in kamentite plošče so se majale pod njegovimi šapami. Ves čas pa je imel Sivko za sabo in ni se ji mogel izmuzniti. Ko je bil Mons spet na strehi skednja, je zasadila Sivka kremplje v njegov rep. Hoj, zdaj bo Mons dobil, kar mu gre! Mons se je moral obrniti, čeprav mu je bilo nerodno in spet sta se spogledala. Tako sta vreščala, da je odmev od strahu utihnil, in cele šope dlake sta drug drugemu izpulila. Praskala sta se z vsemi dvajsetimi kremplji hkratu in se kotalila; tak peklenski ples sta imela na skednju, da so vsa drevesa in vsi grmi zaprli veje in ju gledali. V vročem boju nista utegnili paziti. Kmalu sta prišla do strešnega roba in — bums, ležala sta spodaj na dvorišču.

Nekaj časa sta mirno sedela, ogledovala sta se in se otipavala, ali sta še zdrava in cela, potem pa jo je Mons potuhnjeno popihal. Najbrž je imel zaenkrat dovolj! In tedaj se je Sivki zavihnil nos. Skočila je na vodnjakovo streho in zaklicala:

»Zmagala sem, zmagala sem!«

In naposled je zakričala, kar so ji dalje moči:

»Hura — a — av!«

»Človek bi iz kože skočil, tak trušč je!« je dejal neki glas zgoraj z okna in trenutek nato se je vllila iz skled lede- no mrzla voda in oblila Sivko.

»Ali še ne bo miru, ti kričač?« se je čulo. »Drugače dobiš še kaj drugega.«

Če bi bil padel Sivki mesec na glavo, se ne bi bila mogla bolj prestrašiti. Zvalila se je z vodnjakove strehe in še prav srečo je imela, da si ni zlomila tilnika. Voda ji je tekla s kožuha in polne oči je je imela, da ni mogla gledati. Kaj je prav za prav prišlo tem nesramnim ljudem na misel? Ko so vendar njeni naiemniki!

Otresla se je. Ne, take predrznosti doslej še ni doživela. Tu je potrebna primerna kazen. — Sedla je in nekaj

časa premišljevala —, da, tako bo prav. Takoj pojde svojo pot in prav jim bo. Potem bodo živeli brez nje. Videli bodo, kako jim bo, če se bodo miši in podgane neovirano veselile svoje prostosti. Naj jih poskušajo sami lovit! — Ha!

»Kar pojdem!« je vzkliknila na ves glas. Potem je skočila čez vrtna vrata in se odpravila pogumno v daljini, daljni svet.

Tretje poglavje

DOGODIVSCINA NA SENIKU

Medtem je postala mesečina svetlejša. Sivka se ni upala hoditi po glavni cesti, ker bi bila tam utegnila srečati kakšnega znanca. Obrnila se je kar čez polje in napejala oči in ušesa, kar jih je mogla. Vedela je, da se klati Zvitorepka ponoči okoli hiš, zlasti ob mesečini, in Zvitorepka nikoli ne zametava slastne mačje pečenke. Zato se Sivka ni hotela preveč prenačati. Če je zagledala kamen ali grm, se mu je v velikem loku ognila. Saj ni mogla vedeti, ali ne sedi Zvitorepka za njim.

Ni še dolgo hodila, ko je prišla do prvega senika. Zlezla je vanj, kar skozi luknjo v steni, da bi se v senu posušila.

Toda, sveta nebesa, kakšno caplanje je nastalo, ko je prišla v senik. Zvižganje in cviljenje se je začelo in cela kopica miši je začela kakor brez glave tekat po vseh koncih in krajih. Pravkar so glodale star škorenj, ki ga je nekdo pustil na tleh in ena izmed njih je zlezla vanj, prav do konca. Tam je zdaj sedela docela tiho in kukala skozi luknjo v usnju.

»Oh, ko bi bila v svojem gnezdu!« si je mislila in si še dihati ni upala. Videla je, kako je Sivka stekla za njeno babico in jo ubila prav takrat, ko je hotela švigniti v luknjo. Bila je tako slastna in mastna, da jo je Sivka takoj pojedla s kožo in dlako vred in da še repa ni pustila.

Po mrzli prhi ji to ni slabo teknilo — samo še več takega se ji je zahotelo. Sivka se je nato ozrla in ko je zapazila škorenj, je prišla bliže in ga začela ovčavati.

Če bi bila le mogla miška molčati — toda ne, tega ni mogla. Tako se je

prestrašila, da je začela na glas piskati, in ko je Sivka to začula, je seveda takoj vedela, kaj mora biti. S šapo je segla v škorenj. Toda je bil globok in miška je sedela v njem prav na koncu; kolikor se je Sivka iztegovala, tako daleč ni mogla seči. Uboga miška je pi-

skala in jadikovala, toda Sivka je zdaj zavohala kri in nikakor ni hotela opustiti svoje namere. Časih je vtaknila glavo v škorenj in poskusila pogledati, kje je prav za prav miš, potem pa je mahala s škornjem sem in tja, vzdigovala ga je in butala z njim po tleh. In na vseh koncih in krajih so kukale druge miši iz lukenj, da bi videle, kaj se godi: bilo je tako napeto, da so si delale vozle v repe in vse je kar mrzlo izpreletavalo. Skozi razpoko v strehi je silila mesečina. Padala je na tla kakor velika zelena plošča in sredi te plošče je sedela Sivka s škornjem. Vrtela in obračala ga je, napraviti je poskušala luknjo v usnje, naposled pa jo je popadla taka besnost, da je vrgla škorenj visoko v zrak: copotnil je na tla, da se je vse streslo...

Toda sredi te gonje in lova je zdajci začula prasketanje za sabo in ko se je obrnila, je opazila Zvitorepko, ki je prav tedaj lezla skozi luknjo v steni. Od daleč je slišala trušč in prišla je pogledat, kaj se tu godi. In da je tudi ona hotela priti zraven ji ne smemo zameriti. Sivka ni dolgo premišljevala.

Ena, dva, tri in vrgla je škorenj stran. Plezala je po strmi steni navzgor in sedla na strešni tram. Šape so jo pošteno bolele, kakor bi bila imela ozeblino na prstih, toda vzlic temu je bila vesela. Svoje življenje je rešila

in pri tem se ne sme gledati na košček kože.

Med tem je Zvitorepka že zlezla v senik. Šla je naokoli, vohljala in sledila, kakor sploh ne bi nič vedela o Sivki, v resnici pa je ves čas iskala samo njo. Potem je obstala pri škornju.

Gospa Zvitorepka ni imela slabega nosu in takoj je zavohala, kaj je Sivka v škornju iskala. Toda če je bila Sivka premajhna, je bila Zvitorepka spet prevelika — kolikor se je trudila, ničesar ni mogla opraviti. Če bi imela vsaj kremplje kakor Sivka! Toda Zvitorepkini kremplji so bili debeli in topi kakor pasji in z njimi ni vedla kaj početi. Sicer je bil njen smrček dolg in koničast, toda ni ga mogla zviti in miš je ostala, kjer je bila.

Čim dalje se je Zvitorepka z mišjo ukvarjala, tem bolj si jo je želela. In če si Zvitorepka nekaj vtepe v glavo, ne odneha. Plesala je sem in tja, stala na zadnjih nogah, rila in brskala z gobcem po škornju in opletala z njim kakor z moko cunjo in povsod okoli, po kotih in vogalih so sedele druge miši, kukale in opazovale — tako napet je bil ta boj, da se od samega

razburjenja skoraj niso mogle premakniti. Če bi bila Zvitorepka le hotela, bi bila lahko vse po vrsti polovila. Toda v škorenj z mišjo je bila tako zamaknjena, da je pozabila vse drugo okoli sebe. Naposled je že poskakovala kakor izučeni plesni mojster, časih pa je ležala na hrbtu, obračala in sukala škorenj med šapami.

Urni Belin in mala Breda

Belin je velik pes, a blaga duša:
le Bredo sluša, ji ustreči skuša.
O, dober norček to! — Zato seveda
različne šale z njim uganja Breda.

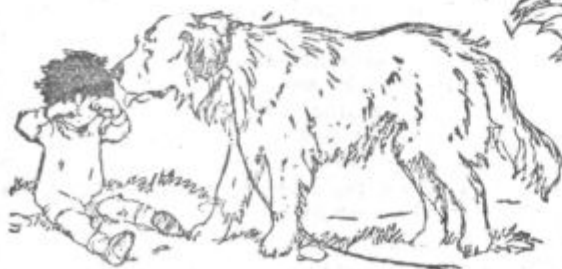

Na vrvi Belina Bredica priveže —
Belin uboga in takoj ustreže:
kakor konjiček stopa on ob vrvi
a Breda ga priganja: »Kdo bo prvi?«

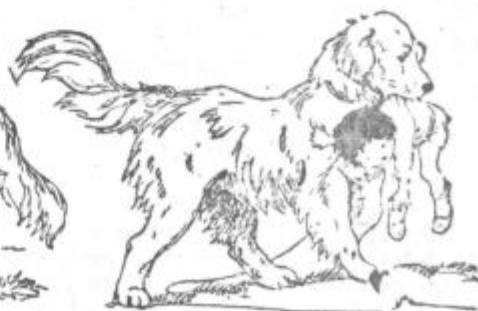

Tedaj Belin se v dir in skok požene —
v poletu zanj ovire ni nobene —

ojoj! — on teče kakor veter urno,
na vrvi Bredo vleče, naglo, burno.

Naposled truden se Belin ustavi,
jokaje mlada Bredica mu pravi:
»Belin ti grdi, divje ti strašilole!«
Belinu milo zdaj se je storilo...

Močan, stasit z zobmi on Bredo prime...
»Le nesi me domov, nič ne boli me!«
— in srečno sta oba domov prispela
nič več pa Breda s psom ne bo drvela...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! V novem natečaju sem bral o varčevanju in kakšen naj bi bil naslov drugega natečaja. Zato se tudi jaz spet oglašam. Obenem se zahvaljujem za lepo knjigo, ki sem jo sprejel za nagrado! Zakaj moramo varčevati. Varčujemo zato, da si za stara leta pripravimo brezskrbno življenje. Vsak pameten človek varčuje že v mladosti za njegovo bodočnost. Nobeden človek ne ve, kakšne težkoče ga še čakajo v življenju. Vsak človek mora vedeti, da ni varčevanje samo v njegovo korist, temveč tudi državi. Sreča v življenju ni vsakemu dana. Pri varčnem človeku ni nikoli pomanjkanja. Vsak narod uči svoje brate in sestre naj varčujejo tudi svoje zdravje. Ne vem kako naj odgovorim na drugo vprašanje; vsak natečaj mi je zelo ugajal! Jaz bi želel, da bi drugi natečaj imel naslov: »Kako postanem zaveden in vesten Jugoslovane«. Ne vem, če bo pa drugim ugajal? Te prav lepo pozdravlja Tvoj

Albin Krajnc, dijak III. a r. mešč. šole v Mariboru — Studenci.

Dragi stric Matic! Lepo Te prosim, zelo rad bi se pridružil »Mlademu Jutru«. Lepo Te prosim, če bi ugodil moje želje. Radi bi videl, da bi bil prihodnji natečaj »Moj šolski izkaz.«

Kako varčujem? Že ko sem bil majhen sem hranil denar, dr sem si kupil hranilnik. Zmerom več je bilo notri. Ko je bil do vrha poln sem nesel v hranilnico, da mi je gospod stresel iz hranilnika denar, da ga mi gospod shrani. Ko sem napolnil že drugega, sem tega doma shranil, da sem si lahko kupil obleko. Zelo vesel sem bil, ker sem toliko nahranil. Hranimo denar, da si bomo lahko kupili obleko, da ne bomo hodili strgani in umazani.

**Černe Ludvik, IV. a razr
Zg. Šiška 25.**

Od zime k pomladi!

Ko odhaja vesela in žalostna zima in se bliža pomlad pomislimo nekoliko nazaj na naše ptičice, ki so to zimo skoro brez snega pretrpele mnogo hudih in žalostnih dni. Seveda boste rekli vi dragi čitatelji, da v Ljubljani mnogo skrbe za ptičice in da jim ni prav nič hudega. Je že res kar je res. Pustimo

tudi naše krmilce do besede, ker sem tudi sam med njimi in vem kako so skrbni ti pridni krmilci ptičic. Če pa ne verjamete, pa pridite v Tivoli in prepričali se boste. Toda saj niste pomislili na mrzle noči, ko vi Jutrovčki mirno spite v gorkih posteljah in sanjate o dobrih rečeh. Ptičice v prirodi nimajo tople posteljice in ne tople odeje, temveč imajo perje, ki jih pa vendar ne varuje pred tako hudim mrazom, kakor je bil zadnje dni. Ko se pa približa pomlad se povsod čuje njih začetna pomladanska popevka. Posebno kosí jo prav lepo in milo ubirajo vabeč samice.

Tudi gorko sonce sem in tja pokuka izza belega mrzlega neba. Kmalu bo prišel tisti srečna čas, ko se bodo vrnille lastavice z daljnega juga nazaj v naše kraje. Takrat bo šele žvrgolenja. Toda dokler ne bo pomladi skrbimo za naše ptičice, da jim ne bo treba stradati in zmrzovati.

Peter Brložnik, dijak. I. real. gimn., Ljubljana.

Dragi stric Matic! Ker bi rada vedela zakaj moramo varčevati. Ti napišem kolikor znam. Vsi moramo varčevati, da bomo imeli kaj za v stare lete. Posebno morajo varčevati mamice in očetje, da imajo prihranke za svoje otroke. Pa tudi jaz spravljam denar, za razne šolske potrebščine. Te prav lepo pozdravlja

Elga Ludvig, uč. II. raz. osn. šole na Jesenicah.

Dragi stric Matic! Ti si zelo radoveden, kaj si jaz želim za novi natečaj. Saj veš, da sem jaz zelo radovedna kako se kaj godi našim mladim Jutrovčkom. Rada bi seveda vedela kako se kaj drsajo ali smučajo, kako si krajšajo zimske večere, vse to sem jaz zelo radovedna. Če Ti je dovolji mi pa omeni. Še nekaj te prosim. Tiste pesmice in povestice, ki si jih v nedeljo v radiu povedal, so mi tako všeč, da sploh si ne moreš misliti.

Oglasi se še kaj v radiu!

Te prav lepo pozdravlja in pošlje polubčke

Evica Ludvig, uč. II. r. os. šole na Jesenicah.

Dragi stric Matic! Po dolgem času se Ti zopet oglašam. Tvoj novi natečaj mi zelo ugaja. Varčevati moremo torej zažeti že v zgodnji mladosti. Že otrok ima priliko, da se vadi varčevati, na primer, pri igračah, šolskih stvarih, obleki in tudi pri denarju. Prav gotovo mu tu in tam kdo podari kak dinar in če bo znal lepo štediti, si bo sčasoma pridobil toliko, da si bo kupil kar najbolj rabi. Naši lepi slovenski pregovori »Iz malega zraste veliko in brez krone ni dinarja« gotovo vsi poznajo, zato hočem tudi jaz že zdaj varčevati po vzgledu svoje skrbne mamice, ki je tudi v vseh ozirih nad vse varčna. Prosim, da me po možnosti objaviš.

Cvirn Andrejče, uč. IV. razr.
Blanca ob Savi,

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam v Tvojem koticu. Že zelo dolgo čitam ta Tvoj prelepi listič. Ker ga sama nimam, si ga sposodim od svoje prijateljice Micike. Vsakega prečitam od kraja do konca. Tvoj novi natečaj mi zelo ugaja, katerega Ti hočem tudi opisati. Ker želiš od nas Jutrovčkov, da Ti opišemo zakaj in kako varčujemo.

Dobra mamica nas že od mladih nog uči varčevati. Če dobimo kak dinarček ali kronico ga kar hitro vržemo v hranilnik, tako ga polnimo dolgo časa, dokler ni poln. Nekateri otroci so taki, če kje dobi kak dinarček, jih tako dolgo srbi pod palcem, dokler ga ne zapravi, seveda ne za potrebne stvari ampak za sladkorčke in druge sladkarije. Če se od mladih nog navadimo varčevati, varčujemo ko smo večji pri obleki, denarju in raznih stvareh. Zbirajmo dinarčke tako, kakor pravi pregovor:

Zrno do zrna pogača,
kamen do kamna palača.

Lepo Te pozdravlja in Te prosi, da ne vržeš mojega pisma v Tvoj globoki koš.

Cešek Milka uč. I. r. v. lj. I. na Blanci.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«, ker me ta natečaj posebno zanima.

Varčnost je najvažnejša dolžnost vsakega človeka. Priučiti se je treba že v otroški dobi. Varčevati moramo na razne načine in ne samo z denarjem, tudi čas in blago je zlato. Boljše je eno prihranjeno, nego dvojje pridelano.

Mogoče živimo v času sedem dobrih, rodovitnih let, tedaj moramo varčevati, ako nam usoda pošlje sedem slabih, suhih let. Kdor vsako malenkost pravilno obrača, trud se gotovo bogato poplača.

Za prihodnji natečaj predlagam tale naslov: »Zakaj zgodaj vstanem«?

Kretiž Ljubomir, uč. I. b r. kl. gimn.
v Ljubljani, Cankarjeva ul. 3.

Dragi stric Matic!

Nepopisno sem bil vesel, ko sem zagledal v »Mladem Jutru« moj spis: še bolj pa sem bil vesel, ko sem bil med srečnimi nagrajenci tudi jaz. Ker rad čitam, sem knjigo »Cmok, Skok in Jorkica« takoj prebral. Nato sem jo dal še drugim Jutrovčkom za čitat. Vsem je bila zelo všeč.

Sedaj pa odgovarjam na novi natečaj:

1. Vsak dinar, ki ga dobim vržem v hranilnik. Varčujem zato, da mi v starosti ne bo treba trpeti vsled pomanjkanja in bede. Varčevanje je vir sreče in blagostanja. Moje geslo je »varčevati in pri tem vztrajati«.

2. Ne vem kako bi odgovoril na drugo vprašanje. Želel bi, da bi prihodnji novi natečaj nosil ime »Moje proste ure«.

Herbst Pavel, dijak II. b r. III. d. r. g.
v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Dolgo sem se že pripravljala, da bi Ti pisala, a se nisem mogla odločiti. Novi natečaj mi zelo ugaja. Vsakemu človeku je potrebno, da se že v zgodnji mladosti nauči štediti. Sedaj še posebno, ko nadleguje ljudi kriza. To bi se moralo delati po vsej državi. Odrasel človek se težje navadi, zato naj bi dobre mamice že v zgodnji mladosti otroka naučile štediti. Gotovo mu kdo podari kakšen dinar. Namesto, da bi si kupil sladkorčkov dene denar v hranilnik. Otroku bo imel veliko veselje s štednjo. Saj pravi pregovor »Iz malega raste veliko«. Ko je že večja vsota nesi denar v hranilnico. To pa zato, ker dobiš še zraven obresti. Varčujemo lahko tudi pri drugih rečeh. Skoraj vsi ljudje, ki so v mladosti štedili, niso na stara leta beračiji. Zato pa vsi varčujmo da bomo na stara leta živeli v miru in zadovoljstvu. Srčno pozdravlja vse Jutrovčke

Micika Cvirn, uč. II. v. z.
Blanca na Savi,

Meh za smeh

Profesor: »To noč sem imel strašne sanje. Sanjalo se mi je, da sem dal Ciceru nezadostno iz latinščine!«

★

Bilo je poleti, sredi počitnic. Janezek sreča Miheca na cesti. Mihec je ves obvezan po glavi, kislo se drži in ble dica zgovorno priča, da že nekaj noči ni spal.

»Kaj te zob boli, Mihec? Pojdi hitro k zobnemu zdravniku, da te reši bolečin!« mu svetuje Janezek.

»Saj nisem na glavo padel, da si bom kvaril počitnice s takimi opravili!« se odreže Mihec.

★

Milan: »Včeraj sem videl čarovnika, ki je izpreminjal vodo v mleko.«

Janezek, čigar oče je bil lastnik mlekarne, pa pravi: »Saj to ni bil čarovnik — mlekar je bil!«

★

Profesor: »Kako se imenuje dežela, kjer vladajo kalifi?«

Raztreseni Mihec: »Kalifornija, gospod profesor!«

Manica:

Računarji skupaj

Komaj je stric s košem prikolovratil v vas, so se že otroci vsuli okrog njega. Seveda, vsi so želeli slišati kakšno dolgo in lepo storjico. Toda stric se je tako prehladil, da je bil za dolga pripovedovanja do cela nezmožen. Vedel pa je, da se jih kar takole brez vsega ne bo otrešel, zato jo je na kratko izvil takole:

»Malčki moji,« je začel, »prihodnjič vam povem povestico, ki bo dolga vsaj dvajset metrov. Danes pa čujte nekaj kratkega, toda ne lahkega. Računarji, stopite skupaj in pazite!

Mernik, s katerim merimo žito, poznate vsi. Prav tako tudi veste, kakšno je pšenično zrnje, kaj?«

»Vemo, vemo,« zadoni iz vseh otroških grl.

»Dobro! Zdaj mi pa povejte, koliko pšeničnih zrn gre v en zvrhan mernik?«

Otroci za trenotek osupnejo, nato pa udarijo vse vprek:

»Sto in sto in stole«

»Stotina!«

»Milijon — dva milijona!«

»Stric, tega niti vi sami ne veste,« zamodruje blede Nandek.

»Kaj, ti mi upaš reči kaj takega?« se navidez razhudi stric.

»Pa povejte striček, no! Saj veste, da je to pretežak račun za nas!«

»He, he, he! Ne bil bi tako posebno težak, ako bi malo bolj pomislili Torrej, butičke moje male, čujte! Za zvrhan mernik ni treba nobenega zrna. Niti enega ne!«

»Kako to? Zakaj ne?«

»Zlomka vendar! Zato ker je zvrhan mernik itak že poln, torej nimate več kam devati!«

Otroci se zasmejejo. Z njimi se smeje tudi poredni stric, ki takoj nato zgine s svojim košem in kašljem v bližnjo hišo, da se odpočije.

Križanka

1		2	3	4		5
		6				
7	17				10	
8				11		
9			13		12	
		14		15		
	16					

Vodoravno: 1. mesto v Spaniji, 6. rudnina, 7. števnik, 8. domača žival, 9. del kolesa, 10. predlog, 11. premikanje telesa, 12. veznik, 14. ptica pevka, 16. moško krstno ime.

Navpično: 1. moško krstno ime, 2. rimski demar, 3. dnevni čas, 4. veznik (stara oblika), 5. prebivalec afriške dežele, 10. reka v Afriki, 13. jedilno orodje, 14. veznik, 15. povratni zaimek, 17. del obraza.

Rešitev križanke

Navpično: 1. kres, 2. so, 3. ali, 6. no, 9. Masaryk, 10. one, 11. ki, 12. Olga, 14. in, 16. klot, 17. Ra, 19. osa, 20. ar, 22. oči, 25. en, 27. tu, 28. Arno.

Vodoravno: 1. kosa, 4. ol, 5. en, 7. sol, 8. ime, 10. okno, 13. ni, 14. Ig, 15. Una, 16. kri, 18. la, 19. oko, 20. a, 21. tara, 23. če, 24. Inko, 26. ata, 29. Ur.